

Arrest

nr. 95 318 van 17 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Kolala in het district Hesarak (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent getrouwd en heeft twee kinderen. U bent nooit naar school geweest. Uw familie is achtergebleven in uw land van herkomst dat u in juli 2011 heeft verlaten. Op 28 oktober 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan. Volgens uw verklaringen woonde u gans uw leven in het dorp Kolala, waar u als landbouwer in een inkomen voor de familie voorzag. U bent nooit naar school geweest. Uw problemen begonnen toen u een aantal jaren geleden betrokken raakte in een vuurgevecht tussen dorpelingen en een aantal Taliban, die het gemunt hadden op medewerkers van een internetvoorzieningsproject nabij uw dorp. Aangezien er doden waren gevallen onder de Taliban, vonden u en uw vader het beter dat u Kolala verliet. U dook een tijdje onder

bij een vriend van uw vader in de districtshoofdplaats en nog een langere tijdspanne bij een tante in de provincie Paktia. Toen deze tante overleed in 2011, begeleidde u haar lichaam naar uw geboortedorp, waar zij werd begraven. Uw vader en Mamoor, uw oom aan vaderszijde, vonden dit echter heel onvoorzichtig, daar zij van mening waren dat de Taliban nog steeds naar u op zoek waren, en stuurden u dan ook na de begrafenis terug naar de districtshoofdplaats. Blijkbaar was uw terugkeer naar Kolala inderdaad niet onopgemerkt voorbijgegaan en een aantal dagen later vond uw vader een eerste dreigbrief van de Taliban aan de deur. Uw vader deed aangifte bij de districtschef, maar deze gaf toe niets te kunnen ondernemen ter bescherming. Ook na een tweede dreigbrief bleken de autoriteiten van Hesarak machteloos. In juli 2011 sloeg het noodlot dan uiteindelijk toe. De Taliban vielen op een ochtend het huis van uw ouders binnen op zoek naar u. Uw beide ouders kwamen hierbij om het leven en uw schoonbroer, die de Taliban voor u hadden aanzien, werd ontvoerd. Nog diezelfde dag werden uw ouders begraven in het dorp, een gelegenheid waarop u aanwezig was onder begeleiding van de districtschef. Na de begrafenis werd u echter weer bij uw tante in Hesarak ondergebracht. Uw oom was ondertussen begonnen met het organiseren van uw vlucht uit Afghanistan, daar hij overtuigd was dat de Taliban u nog steeds zochten, en zo bent u een tiental dagen later via Iran, Turkije en Griekenland naar België gereisd. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de Taliban vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw taskara, uitgegeven in Hesarak op 2 mizan 1385 Afghaanse kalender (24 september 2006 Gregoriaanse kalender); een bevestiging van uw problemen door de districtsgouverneur; twee dreigbrieven van de Taliban en een attest van het universiteitsziekenhuis van Jalalabad. Alle documenten zijn originelen.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Na uw gehoor bij het CGVS, dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde verblijf in het district Hesarak (provincie Nangarhar) geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw kennis over Afghanistan in het algemeen, en over uw district Hesarak in het bijzonder, erg gebrekkig is. U blijkt niet alleen vaak vage en onvolledige, maar ook foutieve antwoorden te geven op meerdere elementaire kennisvragen over de streek waar u volgens uw verklaringen uw ganse leven zou hebben gewoond. Zo is het bevreemdend dat u niet weet wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan plaats hadden. Wanneer het Commissariaat-generaal vraagt of u soms kandidaten kent uit uw regio, voor de laatste verkiezingen (parlementsverkiezingen van september 2010), meent u er immers een tweetal te kennen. U heeft gehoord van Modir Latif en Eng. Omarakhan (zie gehoorverslag CGVS, dd. 25/04/2012, p.10). Uit informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, blijkt inderdaad dat Mudir Abdul Latif een kandidaat was. Ook weet u te vermelden dat er een stembureau was in het nabijgelegen dorp Bawalay, en zelfs dat uw vader ook is gaan stemmen. Gevraagd naar het tijdstip van deze belangrijke gebeurtenis echter, meent u dat dit ongeveer vier jaar geleden moet zijn geweest (CGVS, p.9). Dit is opmerkelijk. Dat u enerzijds correcte informatie geeft over de parlementsverkiezingen van september 2010, maar dat u er anderzijds over het tijdstip volledig naast zit, doet vragen rijzen over de manier waarop u die kennis heeft vergaard. Het vermoeden dat de kennis die u tentoonspreidt een ingestudeerd karakter heeft, wekt u overigens zelf, door erop te wijzen dat u zelf niet bent gaan stemmen, daar u “dat niet belangrijk vond”, en door uw gebrek aan interesse: u weet immers niet op wie uw vader gestemd heeft (CGVS, p.9 - 10). Iemand die ten tijde van de parlementsverkiezingen in 2010 in Afghanistan verbleef, zou zich minstens moeten herinneren wanneer die plaats hadden, ongeacht de scholingsgraad, en al zeker als zijn eigen vader stappen heeft ondernomen om te gaan stemmen. Deze argumentatie doet de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Afghanistan ernstig op de helling staan. Verder is het opmerkelijk dat u niet meer details kan geven over één van de weinige vuurgevechten die hebben plaatsgehad in uw district. Gevraagd of u zich aanvallen op het districtscentrum van Hesarak herinnert, antwoordt u bevestigend

en kan u tevens meegeven dat het een vuurgevecht betrof dat doorging van 's avonds tot 's ochtends (CGVS, p.11- 12). Nochtans beweert u met stelligheid dat dit incident zich ongeveer drie jaar geleden (april 2009) heeft voorgedaan, terwijl onze informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, aantoonst dat dit vuurgevecht in augustus 2010 heeft plaatsgehad. Voorts weet u niet of er doden zijn gevallen (CGVS, p.12). In hetzelfde artikel wordt nochtans melding gemaakt van vijf doden aan de zijde van de Taliban. Evenmin weet u met zekerheid of het districtshuis beschadigd werd tijdens dit incident. U meent zelfs dat dit niet het geval was (CGVS, p.12). Toch blijkt uit het persbericht dat het districtshoofdkwartier beschadigd werd door raketvuur. Dat u van een zware aanval op het districtshuis, in uw eigen dunbevolkte district (zie informatie in het administratief dossier), dat bovendien, nog volgens het artikel, als veilig werd beschouwd, en waarbij vijf doden vielen, slechts enkele, grotendeels foutieve, elementen kan opsommen, doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u de naam van de Taliban schaduwgouverneur niet kent. Gevraagd naar talibanleiders uit Hesarak, somt u een tweetal namen op die niet kunnen geïdentificeerd worden (CGVS, p.12). Geconfronteerd vervolgens met de naam Qari Muhammad Anwar, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p.12). Nochtans was hij, volgens onze informatie, de talibanleider van Hesarak, die tijdens de aanval op het districtshoofdkwartier van augustus 2010 gewond raakte en die ten slotte in januari 2011 werd gedood in het naburige Qarghayi district (provincie Laghman). Dat u over dergelijke belangrijke gebeurtenissen en personen van de laatste jaren niet meer in detail kan treden, doet vermoeden dat u sinds lange tijd geen band meer heeft met het district Hesarak. Deze vaststelling wordt ten slotte gestaafd door uw verklaringen over nieuwe bouwwerken in Hesarak. Gevraagd of er in het districtscentrum nieuwe overheidsgebouwen werden neergezet, doet uw antwoord ernstige twijfels rijzen over uw aanwezigheid in Hesarak de laatste zes jaar. U beweert immers dat er slechts een toren ("minar"), een "soort monument", werd gebouwd, gemaakt van cement en geplaatst voor het districtshuis. Gepeild naar de bouw van een nieuw districtshuis, weert u vervolgens af dat het districtshuis aan de buitenkant van modder is gemaakt en aan de binnenkant van cement (CGVS, p.12). Dit houdt geen steek. Uit onze informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, blijkt immers dat in januari 2009, een volledig nieuw complex voor de districts- en politiehoofdkwartieren, met 38 kamers en andere bijgebouwen, plechtig werd geopend en dat hieraan meer dan vier jaar werd gewerkt. Gezien uw eerdere verklaring, dat u zelf uw taskara bent gaan afhalen in het districtshuis van Hesarak in 1385 Afghaanse kalender (2006 - 2007 Gregoriaanse kalender) (CGVS, p.3), en u blijkbaar ook de bazaar kan situeren ten opzichte van het districtshuis (CGVS, p.10), kan van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van dergelijke grootse en ingrijpende bouwwerken in uw districtshoofdplaats. Deze argumenten doen de geloofwaardigheid van uw vermeende herkomst uit deze regio verder dalen. Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde afkomst uit het district Hesarak (provincie Nangarhar) geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit het district Hesarak afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of

Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in het district Hesarak (provincie Nangarhar) woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in deze regio, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. De documenten die u voorlegt (uw taskara, de bevestiging van uw problemen door de districtsgouverneur, twee dreigbrieven van de Taliban en een attest van het universiteitsziekenhuis van Jalalabad), kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. Gezien uw bedrieglijke verklaringen over uw herkomst kan aan uw taskara geen waarde worden gehecht. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (zie informatie in het administratief dossier). Dezelfde opmerking kan gemaakt worden bij de overige documenten die u voorlegt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG en de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker wijst erop dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij een goede geografische kennis heeft van zijn streek, dat hij scholen en ziekenhuizen kent en dat hij zijn werk als landbouwer en opiumteler aannemelijk maakt. De zaken die hij volgens de bestreden beslissing niet weet wegen volgens hem niet op tegen wat hij wel weet en volstaan niet om zijn afkomst in twijfel te trekken.

Verder wijst verzoeker erop dat uit verschillende persartikels blijkt dat de provincie Nangarhar onveilig is.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat aan verzoekers beweerde verblijf geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal heeft vooreerst terecht gesteld dat verzoeker de laatste parlementsverkiezingen in Afghanistan volledig fout in de tijd plaatst. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zeker is dat hij niet gezegd heeft dat de verkiezingen vier jaar geleden hebben plaatsgevonden. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat hij dit wel degelijk heeft verklaard

(gehoorverslag, 9). Aangezien verkiezingen belangrijke gebeurtenissen zijn en verzoeker over de parlementsverkiezing van 2010 informatie kan geven, mag worden verwacht dat hij kan zeggen wanneer deze verkiezing ongeveer plaatsvond.

Verder heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing gesteld dat verzoeker verkeerde informatie heeft gegeven over de aanval op het districtscentrum van Hesarak in augustus 2010. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij het tijdens het gehoor over een andere aanval had. Hij toont echter niet aan dat er ook in april 2009 een aanval op het districtscentrum van Hesarak was. Bovendien blijft het een feit dat verzoeker niet op de hoogte is van de aanval in 2010, waarbij vijf doden vielen en het districtshoofdkwartier werd beschadigd.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker de naam van de talibanschaduwgouverneur niet kent en dat hij ook de naam van de talibanleider van Hesarak niet kent. Verzoeker geeft hiervoor geen verklaring in zijn verzoekschrift.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker niet weet dat er in Hesarak een nieuw districtshuis werd gebouwd. Verzoeker stelt dat hij wel weet dat er aan het districtshuis werd gewerkt. Dit blijkt echter niet uit het gehoorverslag. Tijdens het gehoor werd immers uitdrukkelijk gevraagd of ze geen nieuw districtshuis hebben gebouwd, waarop verzoeker enkel antwoordde dat het districtshuis aan de buitenkant van modder is gemaakt en aan de binnenkant van cement (gehoorverslag, 12).

De Raad erkent dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker een goede geografische kennis heeft van zijn streek, dat hij scholen en ziekenhuizen kent en dat hij zijn werk als landbouwer en opiumteler aannemelijk maakt.

Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoeker mogelijks ooit in het dorp Kolala heeft gewoond en dat hij daar als landbouwer heeft gewerkt. Echter gelet op zijn gebrekkige kennis over feiten en gebeurtenissen die er zich de laatste jaren hebben voorgedaan maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij daar ook de laatste jaren voor zijn aankomst in België effectief heeft gewoond.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vertrek naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling is erkend of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

De persartikels over de veiligheidstoestand in de provincie Nangarhar zijn gelet op het voorgaande verder niet dienstig.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER